

Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (състав по допускането на обжалване)

16 ноември 2022 година *

„Жалба — Марка на Европейския съюз — Допускане на обжалване — Член 170б от Процедурния правилник на Съда — Молба, в която е доказано значението на съответния въпрос за единството, съгласуваността или развитието на правото на Съюза — Допускане на обжалването“

По дело C-337/22 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 23 май 2022 г.,

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), представлявана от D. Gája, D. Hanf, E. Markakis и V. Ruzek, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Nowhere Co. Ltd, установено в Токио (Япония),

жалбоподател в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (състав по допускането на обжалване),

състоящ се от: L. Bay Larsen, заместник-председател на Съда, D. Gratsias (докладчик) и I. Jarukaitis, съдии,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид предложението на съдията докладчик и след изслушване на генерален адвокат T. Šarpea,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Определение

- 1 С жалбата си Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) иска отмяната на решение на Общия съд на Европейския съюз от 16 март 2022 г., *Nowhere/EUIPO — Ye (APE TEES)* (T-281/21, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2022:139), с което последната, от една страна, отменя решението на втори апелативен състав на EUIPO от 10 февруари 2021 г. (дело R 2474/2017-2) относно производство по възражение между *Nowhere Co. Ltd* и г-н *Ye* (наричано по-нататък „спорното решение“) и от друга страна, отхвърля жалбата на *Nowhere* в останалата ѝ част.

По молбата за допускане на обжалване

- 2 По силата на член 58а, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз жалба срещу решение на Общия съд, което се отнася до решение на независим апелативен състав на EUIPO, се разглежда само при условие че Съдът предварително е допуснал това обжалване.
- 3 Съгласно член 58а, трета алинея от Статута обжалването, изцяло или частично, се допуска в съответствие с подробните правила, установени в Процедурния правилник на Съда, когато с жалбата се повдига въпрос от значение за единството, съгласуваността или развитието на правото на Съюза.
- 4 Съгласно член 170а, параграф 1 от Процедурния правилник в случаите по член 58а, първа алинея от Статута жалбоподателят прилага към жалбата си молба за допускане на обжалване, в която излага повдигнатия с жалбата въпрос от съществено значение за единството, съгласуваността или развитието на правото на Съюза и която съдържа всички необходими данни, за да може Съдът да се произнесе по тази молба.
- 5 В съответствие с член 170б, параграфи 1 и 3 от Процедурния правилник Съдът се произнася в най-кратък срок по молбата за допускане на обжалване с мотивирано определение.

Доводи на жалбоподателя

- 6 В подкрепа на молбата си за допускане на обжалване EUIPO посочва, че единственото изтъкнато от нея основание за обжалване повдига въпрос от значение за единството, съгласуваността и развитието на правото на Съюза.
- 7 В това отношение, на първо място, EUIPO припомня единственото си основание и четирите твърдения, от които е съставено.
- 8 Първо, EUIPO уточнява, че в рамките на единственото основание поддържа, че Общият съд е нарушил член 8, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1). От една страна, в точки 28—31 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че тъй като приложимото *ratione temporis* материално право се определя от датата на подаване на заявката за регистрация, а заявката за регистрация на спорната марка е подадена преди изтичането на преходния период, установен в членове 126 и 127 (наричан по-нататък „преходният период“) от Споразумението за оттегляне на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия (ОВ L 29, 2020 г., стр. 7, наричано по-нататък „Споразумението за

оттегляне“), което е прието на 17 октомври 2019 г. и влиза в сила на 1 февруари 2020 г., апелативният състав е трябвало да вземе предвид по-ранните нерегистрирани марки на Обединеното кралство, на които се позовава жалбоподателят в първоинстанционното производство. От друга страна, в точка 46 от решението Общият съд неправилно е отхвърлил тезата, че релевантната дата за решаването на разглеждания спор е датата на приемане на спорното решение.

- 9 Второ, EUIPO изтъква, че в първата част на единственото основание Службата упреква Общия съд, че в точки 28—31 от обжалваното съдебно решение смесва преюдициалния въпрос за определяне на приложимото *ratione temporis* право с процесуалноправния и материалноправния въпрос за валидността на правото преди датата на приемане на решението по възражението.
- 10 Трето, с втората част на единственото основание EUIPO твърди, че в точки 29 и 30 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно се е позовал на съдебна практика, която е неприложима в настоящия случай, тъй като тази съдебна практика се отнася до евентуалното отпадане на по-ранното право след приемането на решението, предмет на жалбата пред Общия съд, което отпадане не засяга законосъобразността на това решение.
- 11 Четвърто, EUIPO уточнява, че третото твърдение по единственото изтъкнато от нея основание за обжалване е, че Общият съд неправилно се е позовал на липсата в Споразумението за оттегляне на каквато и да било разпореда относно възраженията, подадени преди края на преходния период, вместо да приложи общото правило, че по-ранното право трябва да е валидно към момента на приемане на окончателното решение по възражението.
- 12 Пето, EUIPO уточнява, че четвъртото твърдение по единственото изтъкнато от нея основание за обжалване е, че Общият съд не е взел предвид практиката на Съда относно разграничението между исковете за установяване на нарушение и административните производства във връзка с марките на Съюза, посочено по-специално в точка 47 от решение от 21 февруари 2013 г., *Fédération Cynologique Internationale* (C-561/11, EU:C:2013:91), както и в точки 61 и 62 от решение от 21 юли 2016 г., *Apple and Pear Australia и Star Fruits Diffusion/EUIPO* (C-226/15 P, EU:C:2016:582), като неправилно е приел, че отказът да се регистрира оспорената марка на Европейския съюз, ще осигури защита на по-ранните права срещу неправомерно използване на тази марка през периода между датата на подаване на заявката за регистрация на марката и края на преходния период. Следователно според EUIPO тази грешка при прилагане на правото е довела до това, че в точка 42 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е направил извод, от една страна, че е налице конфликт между посочената заявка за регистрация на марка на Европейския съюз и по-ранните британски права, разглеждани през този период, и от друга страна, че жалбоподателят в първоинстанционното производство има легитимен интерес от успеха на възражението си.
- 13 Шесто, EUIPO посочва, че петото твърдение по единственото изтъкнато от нея основание за обжалване е, че Общият съд не е взел предвид волята на законодателя на Съюза, отразена в член 1, параграф 2 от Регламент № 207/2009, както и принципа на териториалност на правата върху интелектуална собственост, като е приел в точка 45 от обжалваното съдебно решение, че евентуалното преобразуване на оспорената заявка за марка на Европейския съюз в заявки за национални марки не би засегнало интереса на първоинстанционния жалбоподател от успеха на възражението или от наличието на

конфликт между по-ранните права на марка на Обединеното кралство и марката на Европейския съюз, засегната от тази заявка за регистрация, както и между тези права и евентуалните национални марки в резултат на преобразуването на тази заявка за регистрация на марка.

- 14 Седмо, EUIPO твърди, че шестото твърдение по единственото изтъкнато от нея основание за обжалване е, че в точки 30, 31, 34 и 36—39 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е тълкувал член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009 с оглед на неговата формулировка, контекст и цели, което противоречало на изискванията на практиката на Съда, и по-специално не се съобразил с преследваната от тази разпоредба цел за защита на интересите на притежателите на по-ранни права чрез запазване на основната функция на тези права по отношение на конфликтите с евентуални по-късни марки на Европейския съюз.
- 15 На второ място, EUIPO твърди, че жалбата повдига въпроса за въздействието на отпадането ex nunc на по-ранното право в хода на административното производство върху целта на производството по възражение, върху интереса на възразяващата страна от неговия успех и върху това дали тя е длъжна да се съобразява с това право, като това е важен въпрос за единството, съгласуваността и развитието на правото на Съюза по смисъла на член 58а, трета алинея от Статута на Съда на Европейския съюз.
- 16 В това отношение, на първо място, EUIPO твърди, че жалбата повдига хоризонтален въпрос, а именно дали основното условие за наличие на правен интерес и за водене на производството пред съда на Съюза, посочено по-специално в точка 42 от решение от 7 юни 2007 г., Wunenburger/Комисия (C-362/05 P, EU:C:2007:322), и припомнено в точки 63—68 от заключението на генерален адвокат Pitruzzella по дело Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Комисия (C-560/18 P, EU:C:2019:1052), е от значение за тълкуването на разпоредби като член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, които уреждат административните производства във връзка с марките на Европейския съюз. Освен това този въпрос бил свързан с целта на производството по възражение във връзка със съществената функция на по-ранното право, която е една от основите на правата върху интелектуална собственост и на системата на марките на Европейския съюз.
- 17 Второ, EUIPO твърди, че поставеният в жалбата въпрос излиза извън рамките на самите основания за обжалване, така че е необходимо Съдът да даде разяснения както на физическите лица, така и на компетентните национални органи. Всъщност, на първо място, този въпрос не бил свързан единствено с оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Съюза, а се разпростирал върху всеки друг случай на ex nunc отпадане на предходно право в хода на административното производство, по-специално както често се случва в контекста на хипотези на изтичане на срока на това право, неговата загуба или отказ от правото в хода на производството. На второ място, този въпрос не се ограничавал до тълкуването на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009 или до заличаването на нерегистрирани по-ранни марки, а обхващал всички относителни основания за отказ и недействителност, предвидени в членове 8 и 53 от този регламент, както и за заличаването на всяко по-ранно право, на което е направено позоваване въз основа на тези основания, като това по-ранно право може да бъде право с по-голямо значение от местното, марка на Европейския съюз, национална марка, авторско право или дори дизайн или патент. Накрая, същият въпрос се отнасял не само до производствата пред EUIPO, но и до всички производства пред националните административни или съдебни органи, свързани с основания за отказ и основания за

недействителност, основани на по-ранни права, в съответствие с националните законодателства за транспониране на Директива (ЕС) 2015/2436 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 336, 2015 г., стр. 1), и по-специално на член 5 от нея.

- 18 На трето място, EUIPO счита, че поставеният в жалбата въпрос се отнася до вече разгледания от Съда въпрос за съществената разлика между административните производства във връзка с марките на Европейския съюз и исквете за нарушение, която Общият съд не е взел предвид в обжалваното съдебно решение.
- 19 На четвърто място, EUIPO твърди, че посоченият въпрос е свързан с основния принцип на териториалност на правата върху интелектуална собственост, който Общият съд е пренебрегнал, като е установил потенциален конфликт между по-ранни права на Обединеното кралство и национални марки, произтичащ от евентуално преобразуване на оспорената заявка за регистрация на марка на Европейския съюз.
- 20 Пето, EUIPO счита, че същият въпрос се третира по различен начин в съдебната практика на Общия съд. До неотдавна от решенията на Общия съд, по-специално от решения от 13 септември 2006 г., MIP Metro/CXBP — Tesco Stores (METRO) (T-191/04, EU:T:2006:254, т. 30—34 и цитираната съдебна практика) и от 2 юни 2021 г., Style & Taste/EUIPO — The Polo/Lauren Company (Изображение на играч на поло) (T-169/19, EU:T:2021:318, т. 22—32 и цитираната съдебна практика), както и от определение от 20 юли 2021 г., Coravin/EUIPO — Cora (CORAVIN (T-500/19, непубликувано, EU:T:2021:493, т. 32—47 и цитираната съдебна практика), следвало, че по-ранното право трябва да е валидно към момента, в който EUIPO се произнася по възражението или искането за обявяване на недействителност. От друга страна, Общият съд се е отклонил от тази съдебна практика в редица решения, постановени в контекста на оттеглянето на Обединеното кралство от Съюза, и по-специално в решения от 30 януари 2020 г., Grupo Textil Brownie/EUIPO — The Guide Association (BROWNIE) (T-598/18, EU:T:2020:22) и от 23 септември 2020 г., Bauer Radio/EUIPO — Weinstein (MUSIKISS) (T-421/18, EU:T:2020:433), от които по същество следва, че от значение е само валидността на това по-ранно право към датата на подаване на заявката за регистрация на марка на Европейския съюз. В обжалваното съдебно решение обаче Общият съд е пренебрегнал наличието на тази разнородна съдебна практика и не обяснява възприетия в това решение подход, което само по себе си поставя важен въпрос за единството, съгласуваността и развитието на правото на Съюза.
- 21 Шесто, EUIPO твърди, че жалбата засяга основния принцип на единство на марката на Европейския съюз, който отразява намерението на законодателя на Съюза да предвиди единен режим на марката на Европейския съюз като алтернатива на националните марки за предприятията, които желаят да развиват дейността си на равнище на Съюза, и повдига въпроса за разделението на правомощията между законодателната и съдебната власт, тъй като Общият съд заменя общото правило, че по-ранното право трябва да е валидно към момента на приемане на окончателното решение на EUIPO относно възражението, с ново правило.
- 22 Седмо, EUIPO твърди, че подходът на Общия съд в обжалваното съдебно решение води до риск от правна несигурност и липса на реципрочност, тъй като не отчита действието на член 50, параграф 3 ДЕС и на членове 126 и 127 от Споразумението за оттегляне и ѝ налага задължението да разгледа относително основание за отказ по отношение на територия, на

която оспорената марка на Европейския съюз няма да се ползва от закрила. Всъщност подобен подход би създавал риск от несправедлив дисбаланс в полза на британските права, които са по-добре защитени в Съюза, отколкото търговските марки на Европейския съюз в Обединеното кралство.

Съображения на Съда

- 23 В началото следва да се отбележи, че е в тежест на жалбоподателя да докаже, че повдигнатите с жалбата му въпроси са от значение за единството, съгласуваността или развитието на правото на Съюза (определение от 10 декември 2021 г., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, т. 20 и цитираната съдебна практика).
- 24 Освен това, както следва от член 58а, трета алинея от Статута на Съда на Европейския съюз във връзка с член 170а, параграф 1 и член 170б, параграф 4 от Процедурния правилник на Съда, молбата за допускане на обжалване трябва да съдържа всички необходими данни, за да може Съдът да се произнесе по допускането на обжалване по делото и в случаите на частично допускане на обжалване да уточни до кои основания или части на жалбата трябва да се отнася писменият отговор. Всъщност, като се има предвид, че целта на механизма на предварителното допускане на обжалване по член 58а от Статута е да се ограничи контролът на Съда до въпросите, които са от значение за единството, съгласуваността или развитието на правото на Съюза, в производството по обжалване Съдът трябва да разглежда само основанията, с които се повдигат такива въпроси, и това е доказано от жалбоподателя (определения от 10 декември 2021 г., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, т. 21 и от 7 юни 2022 г., Magic Box Int. Toys/EUIPO, C-194/22 P, непубликувано, EU:C:2022:463, т. 14).
- 25 В този смисъл при всяко положение в молбата за допускане на обжалване трябва ясно и точно да са изложени основанията за обжалване, със същата точност и яснота да е посочен правният въпрос, повдигнат с всяко основание, да е уточнено дали този въпрос е от значение за единството, за съгласуваността или за развитието на правото на Съюза и да са изложени конкретно причините, поради които този въпрос е от значение от гледна точка на изтъкнатия критерий. Що се отнася в частност до основанията за обжалване, в молбата за допускане на обжалване трябва да е уточнено коя разпореда от правото на Съюза или коя съдебна практика е нарушена в обжалваното решение или определение, накратко да е обяснено в какво се състои твърдяната грешка на Общия съд при прилагането на правото и да е посочено в каква степен тази грешка е оказала влияние върху крайния извод в обжалваното решение или определение. Когато сочената грешка при прилагане на правото е следствие от нарушаване на съдебната практика, в молбата за допускане на обжалване трябва да се изложи накратко, но ясно и точно, първо, в какво се състои твърдяното противоречие, като се посочат както точките от обжалваното решение или определение, които жалбоподателят оспорва, така и тези от акта на Съда или на Общия съд, които се твърди, че са нарушени, и второ, конкретните причини, поради които такова противоречие поставя въпрос от значение за единството, съгласуваността или развитието на правото на Съюза (определение от 10 декември 2021 г., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, т. 22 и цитираната съдебна практика).
- 26 В случая от посочените от EUIPO точки 28—31 от обжалваното съдебно решение следва, че според Общия съд от „вече трайно установената“ практика на Общия съд следва, че подобно на практиката на Съда, съгласно която датата на подаване на заявката за

регистрация на марката, срещу която е подадено възражение, е решаваща за определяне на приложимото материално право, наличието на относително основание за отказ трябва да се преценява към момента на подаване на тази заявка за регистрация. Следователно обстоятелството, че по-ранната марка би могла да загуби статута си на марка в дадена държава членка след подаването на заявката за регистрация на марката на Европейския съюз, по-специално вследствие на евентуално оттегляне на съответната държава членка от Съюза, е без значение. Общият съд стига до извода, от една страна, че тъй като заявката за регистрация на оспорената марка е подадена преди изтичането на преходния период, тоест преди влизането в сила на Споразумението за оттегляне, по-ранните нерегистрирани марки, на които е направено позоваване във възражението срещу тази заявка за регистрация, по принцип могат да обосноват такова възражение, доколкото са били използвани в процеса на търговия в Обединеното кралство, и от друга страна, че апелативният състав е трябвало да вземе предвид това при преценката си, че по-ранните нерегистрирани марки, на които е направено позоваване във възражението срещу тази заявка за регистрация, доколкото са използвани в процеса на търговия в Обединеното кралство, по принцип са могли да обосноват такова възражение, и от друга страна, че апелативният състав е трябвало да вземе това предвид при своята преценка, което обаче той отказва да направи само поради факта че към момента на приемане на обжалваното решение е изтекъл преходният период.

- 27 Освен това в точка 42 от обжалваното съдебно решение, на което се позовава и EUIPO, Общият съд постановява, че дори да се приеме, че след изтичането на преходния период конфликт между разглежданите марки вече не може да възникне, все пак е възможно такъв конфликт да е налице през периода между датата на подаване на заявката за регистрация на марка на Европейския съюз и изтичането на преходния период, ако заявената марка бъде регистрирана. Както посочва EUIPO, Общият съд стига до извода, че жалбоподателят в първоинстанционното производство е имал обоснован интерес от успеха на възражението му по отношение на този период.
- 28 Ето защо в контекста на оттеглянето на Обединеното кралство от Съюза и изтичането на преходния период в хода на административното производство пред EUIPO Общият съд приема, както посочва EUIPO в точка 46 от обжалваното съдебно решение, че нито един от изтъкнатите от EUIPO доводи не може да подкрепи становището ѝ, че датата на приемане на спорното решение, която в случая е била единствената промяна след изтичането на преходния период, е релевантната дата за разрешаването на спора и че следователно единственото основание трябва да бъде уважено и спорното решение да бъде отменено в съответствие с първото искане на жалбоподателя в първоинстанционното производство.
- 29 На първо място, следва да се отбележи, че EUIPO описва точно и ясно единственото си основание, изведено от нарушение на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, като посочва, от една страна, че Общият съд е объркал преюдициалния въпрос за определяне на приложимото право *ratione temporis* с процесуалноправния и материалноправния въпрос за валидността на правото преди датата на приемане на решението по възражението и от друга страна, че Общият съд не се е съобразил с установеното в практиката на Съда разграничение между искове за нарушение и административните производства във връзка с марките на Европейския съюз, като е приел, че отказът да се регистрира оспорената заявка за регистрация на марка на Европейския съюз, осигурява защита на по-ранните права срещу неправомерно използване на тази марка в периода между подаването на заявката за регистрация и края на преходния период, и накрая, че Общият съд в противоречие с практиката на Съда не е взел предвид посочената в член 8,

параграф 4 от Регламент № 207/2009 цел за защита на интересите на притежателите на по-ранни права чрез запазване на основната функция на тези права по отношение на конфликтите с по-късни марки на Европейския съюз.

- 30 По-конкретно, що се отнася по-специално до доводите, че Общият съд не е взел предвид практиката на Съда относно разграничението между исковете за нарушение и административните производства във връзка с марките на Европейския съюз, установена в решенията от 21 февруари 2013 г., *Fédération Cynologique Internationale* (C-561/11, EU:C:2013:91, т. 47) и от 21 юли 2016 г., *Apple and Pear Australia и Star Fruits Diffusion/EUIPO* (C-226/15 P, EU:C:2016:582, т. 61 и 62), установената практика на Общия съд относно последиците от отпадането на по-ранното право в хода на производството по възражение и обявяването на недействителност пред EUIPO, произтичаща от решенията от 13 септември 2006 г., *MIP Metro/CXBP — Tesco Stores (METRO)* (T-191/04, EU:C:2006:254, т. 30 и 34), както и от 2 юни 2021 г., *Style & Taste/EUIPO — The Polo/Lauren Company* (Представяне на играч на поло) (T-169/19, EU:T:2021:318, т. 22—32 и цитираната съдебна практика), както и целта на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, която е да се защити основната функция на по-ранната марка, трябва да се приеме, че EUIPO е установила както спорните моменти в обжалваното съдебно решение, така и съответните точки в решенията и разпоредбите, за които се твърди, че са нарушени.
- 31 На второ място, EUIPO изтъква по-специално, че в точка 31 от обжалваното съдебно решение Общият съд е стигнал до извода, че разглежданите по-ранни нерегистрирани марки на Обединеното кралство по принцип са могли да послужат като основание за възражението на жалбоподателя в първоинстанционното производство и че следователно апелативният състав е трябвало да ги вземе предвид при своята преценка, независимо от факта, че преходният период е изтекъл към момента на приемане на спорното решение, и в точка 42 от това съдебно решение, в отговор на довода на EUIPO, че жалбоподателят е имал обоснован интерес от успеха на възражението си за периода между датата на подаване на заявката за регистрация на марка на Европейския съюз и датата, на която е изтекъл преходният период. Както припомня EUIPO, именно въз основа на тези съображения Общият съд е отменил спорното решение. Така от искането за допускане на обжалване става ясно, че твърдяното погрешно тълкуване от Общия съд на процесуалните и материалноправните изисквания, приложими към производството по възражение пред EUIPO, е оказало решаващо влияние върху резултата от обжалваното съдебно решение.
- 32 На трето място, като се има предвид, че доказателствената тежест, която е възложена на лицето, подало молба за допускане на обжалване, жалбоподателят трябва да докаже, че независимо от правните въпроси, които изтъква в жалбата си, с нея се повдигат един или няколко въпроса от значение за единството, съгласуваността или развитието на правото на Съюза, като обхватът на този критерий излиза извън рамките на обжалваното съдебно решение и в крайна сметка на жалбата му (определение от 10 декември 2021 г., *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, т. 27).
- 33 Това доказване предполага да се докаже както наличието, така и значението на такива въпроси посредством конкретни и специфични за съответния случай данни, а не просто да се изтъкнат общи доводи (определение от 10 декември 2021 г., *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, т. 28).

- 34 В случая обаче EUIPO посочва какъв е въпросът, повдигнат с единственото му основание, който по същество се състои в определяне на датата и обстоятелствата, които трябва да се вземат предвид при преценката на обоснования интерес на притежателя на по-ранно право от успеха на възражение срещу заявка за регистрация на марка на Европейския съюз, както и на задължението на EUIPO да вземе предвид това по-ранно право, когато, от една страна, спорът, с който е сезиран Общият съд, се отнася до решение, прието в резултат на производство по възражение, основано на по-ранно право, защитено само в Обединеното кралство, и от друга страна, преходният период е изтекъл към датата на приемане на това решение. По-общо казано, според EUIPO този въпрос се отнася до отражението на отпадането ex nunc на предходното право в хода на производство по възражение или по обявяване на недействителност пред EUIPO върху изхода от това производство.
- 35 Освен това EUIPO излага конкретните причини, поради които този въпрос е от значение за единството, съгласуваността и развитието на правото на Съюза.
- 36 По-специално EUIPO уточнява, че въпросът се отнася до приложимостта към административните производства във връзка с марки на Европейския съюз на основното условие за наличие на правен интерес и за водене на производството и на принципите, които представляват стълбове на правото на интелектуална собственост, а именно принципът на териториалност, принципът на единния характер на марката на Европейския съюз и основното понятие за съществената функция на марката, в контекста на края на преходния период. Освен това такъв въпрос се отнася до съществената разлика, установена в съдебната практика, между административните производства във връзка с марки на Европейския съюз, от една страна, и исковете за нарушение, от друга.
- 37 В това отношение, най-напред, EUIPO подчертава хоризонталния характер на въпроса дали условието за наличие на правен интерес от образуване и водене на производство, прилагано в контекста на съдебните производства пред Общия съд и Съда на Европейския съюз, е приложимо в контекста на административните производства във връзка с марките на Европейския съюз и дали в крайна сметка обоснованият интерес от успеха на административно производство трябва да бъде взет предвид за целите на тълкуването на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, а впоследствие и за целите на тълкуването на други разпоредби на този регламент, отнасящи се до такива производства.
- 38 По-нататък тя уточнява, че е необходимо Съдът да даде разяснения както за ползвателите на системата на марката на Европейския съюз, така и за националните юрисдикции, по-специално предвид факта че поставеният въпрос се отнася не само до последиците от оттеглянето на Обединеното кралство от Съюза, но и до всички често срещани в областта на интелектуалната собственост случаи на отпадане на по-ранно право в хода административното производство, по-специално в случай на отмяна или прекратяване на това право. В това отношение, що се отнася до въпроса дали предходното право трябва да бъде валидно към момента на окончателното решение на EUIPO, или само към датата на подаване на заявката за регистрация на оспорената марка на Европейския съюз, EUIPO посочва противоречивата практика на Общия съд по този въпрос и подчертава връзката между този въпрос и въпроса за ex nunc отпадането на такова предходно право в хода на съдебното производство, като посочва, че се е позовавала на последния въпрос в контекста на дело, висящо пред Съда.

- 39 Накрая, по същество тя посочва, че въпросът, който поставя, се отнася до основния принцип за единния характер на марката на Европейския съюз, предвиден от законодателя на Съюза при въвеждането на тази марка в правния ред на Съюза, в контекста, в който при липсата на специални правила, предвидени в Регламент № 207/2009 или в Споразумението за оттегляне, в обжалваното съдебно решение Общият съд е постановил правило, което, без да отчита последиците на член 50, параграф 3 ДЕС и членове 126 и 127 от Споразумението за оттегляне, задължава EUIPO да разгледа относително основание за отказ по отношение на територия, на която заявената марка на Европейския съюз във всички случаи няма да се ползва със закрила. Добавя, че в допълнение към рисковете, породени от този подход по отношение на принципа на правната сигурност, той поражда рискове и по отношение на принципа на реципрочност, доколкото е вероятно да създаде дисбаланс между защитата на предходните права на Обединеното кралство в Съюза и защитата на марките на Европейския съюз в Обединеното кралство.
- 40 Така от молбата за допускане на обжалване става ясно, че повдигнатият в настоящото производство по обжалване въпрос излиза извън рамките на обжалваното съдебно решение и в крайна сметка извън рамките на посоченото производство по обжалване.
- 41 С оглед на представения от EUIPO доказателствен материал следва да се констатира, че в подадената от нея молба е доказано в достатъчна степен, че жалбата повдига въпрос от значение за единството, съгласуваността и развитието на правото на Съюза.
- 42 По изложените съображения обжалването трябва да се допусне изцяло.

По съдебните разноски

- 43 Съгласно член 170б, параграф 4 от Процедурния правилник, когато изцяло или частично се допусне обжалване с оглед на критериите по член 58а, трета алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, производството продължава по реда на членове 171—190а от този правилник.
- 44 В съответствие с член 137 от Процедурния правилник, който се прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от този правилник, Съдът се произнася по съдебните разноски в съдебното решение или определението, с което слага край на производството.
- 45 Съответно, след като уважава молбата за допускане на обжалване, Съдът не следва да се произнася по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (състав по допускането на обжалване) определи:

1) Допуска обжалване по делото.

2) Не се произнася по съдебните разноски.

Подписи